

Iz „Vrtčeve“ skrinjice

POČITNIŠKI IZLET

Bilo je v sredo v preteklih počitnicah, katerega dne, se ne spominjam več. Z jutranjim vlakom smo se odpeljale mladenke dekliškega krožka na Primskovem proti Brezjam. Vlak je vozil zelo hitro. Gledala sem skozi okno in se čudila, da so tako hitro bežali mimo nas gozdovi, vasi in hribi.

V Otočah smo izstopile in se napatile s svojim voditeljem proti Brezjam, kjer smo imele najprej sveto mašo. Tudi svoji nebeški Materi sem se priporočala. Po sveti maši nas je pa že lakota naganjala, zato smo si poiskale primeren prostor, kjer so nam lahko postregli. Dež je šel kakor za stavo in najbrž samo zato, ker smo bile me na izletu. O, kratkočasile smo se pa dobro, saj še same nismo vedele, kdaj je minil dopoldan. Preden smo odšle naprej, smo seveda nakupile še svetinjic, podobic in drugih spominčkov, da smo jih nesle domov.

Popoldne se je pa le prismejalo sonce in prav korajžno smo se napatile v neznane kraje, na Češnjico, kjer je doma naš katehet g. Vovk. Še nobena ni bila tam. Pot je dolga in lepa. Pa tudi utrudljiva, posebno za nas, ki tako malo hodimo. Eno je čevelj tako ožulil, da je morala naprej bosa. Pot nas je peljala čez prijazno Dobravo in Lipnico. Vso pot smo spraševale, če bomo kaj kmalu na Češnjici, g. katehet je pa vselej rekel, da »v treh urah, kakor bi mignil«. No, cele tri ure pa res nismo hodile. Priznati pa moramo, da smo bile že kar pošteno trudne, ko smo prišle na Češnjico. Češnjica je zelo prijazna vasica in prijazni ljudje so tam. Kmalu smo bile čisto domače, posebno ko smo jedle med in krhlje. To nam je bilo menda na Češnjici še najbolj všeč. Tudi igrale smo se. Posebno

živahno je bilo pri koritu pod hišo in ena izmed nas je bila tako srečna, da se je prekucnila v vodo. Pa smo jo kmalu posušile. Preden smo odšle, smo se tudi slikale in pred hišo smo izvedle proste vaje, da so nas videli, da znamo tudi lepo telovaditi.

Najrajši bi bile kar ostale na Češnjici, tako lepo je, a morale smo odriniti spet proti Kranju, kjer so nas starši že težko pričakovali. Mislili so, da smo se namočile in da bomo prav slabe volje, pa je bilo ravno narobe: vse smo bile vesele in vsem nam bo ostal ta izlet v najlepšem spominu. Pozdravljamo slovenske mladenke iz drugih krajev in zelo bomo vesele, če v »Vrtcu« zremo, kaj delate mladenke drugod.

Mladenke
s Primskovega pri Kranju.

ODGOVOR IVICI »KOPRIVICI«

Poslala si mi res dolgo pismo, da ga kar ne morem priobčiti v celoti. Napisala si toliko, kolikor je bilo pač prostora na papirju — za Tvoj podpis in naslov ga je pa zmanjkalo. Ali si se pa podpisala prav spodaj, to je na namizni prt. To bosta pa že z mamico obračunali. Iz pisma sem spoznal, da si Ivica, ker praviš, da Ti včasih mamica ponagaja: »Ivica, koprivica«. — Pa sem brskal po imenikih učenk pri nas in nisem našel med njimi Koprivice. Torej se le drugače pišeš in nisi Koprivica, ampak samo »koprivica«, iz Ljubljane doma, ker poštni pečat tako kaže. Da hodiš v šolo v drugi razred, sem uganil, ker pišeš, da znaš že polovico naštevanke. Rad bi Te bil dal tudi med ugankarje, pa se Ti je rešitev malo ponesrečila. Tistih pet L in na koncu znamenje za »in« ni — medved, am-

pak pet-el-in (petelin), kot si že videla pri rešitvah v zadnji številki. Ti si gotovo čisto sama rešila in zgrešila, ker si premalo pomislila.

Tvoje pismo je prišlo po precejšnih ovinkih v moje roke. Naslovlila si ga namreč na upravištvo. To pa zbira le naročnino (denar) in naročnike. Kdor pa hoče v list kaj napisati, pa mora poslati pismo uredništvu. Temu pošiljajo sodrukniki povesti, pesmi in slike. Urednik sprejema tudi rešitve ugank in otroška pisma. Vidiš, tako se tej stvari streže pri »Vrtcu« in pri vseh drugih listih. V drugem razredu se seveda kaj takega še ne učite in Ti prav nič ne zamerim pomote. Povedati pa moram zato, ker delajo enako napako celo odrasli. Ti pa res zaslužijo v spisju »cvek«.

O Tvojih mladih zajčkih, »ki imajo

tudi brkice in tako smešno migajo z gobčki, kot bi hoteli nekaj povedati«, pa bom govoril še z našim stricem vrtnarjem. Ta bo o priliki povedal kaj zanimivega o teh koristnih živalcah.

Veseli me, da Ti je všeč »Hudournikova miška« in »Mikica Mokica«. Za vsele pesmi, »ki jih boš lahko tudi v šoli povedala«, bom pa pisal gospodu, ki streša take stvari kar iz rokava.

V glavnem sem menda povedal vse, kar omenjaš v svojem pismu, ki je prav lepo in za Tvoja leta dovolj pravilno pisano. Pa mi o priliki sporoči, če si res Ivica Koprivica, ali pa samo »koprivica«. Ker vem, da si le pomotoma pozabila na podpis, sem izjemoma napisal odgovor in omenil Tvoje zadevščine, ki naj veljajo tudi za druge. — Prav lepo pozdravljena!

V slovo gospodu katehetu Al. Plantariču

Zapeli ptički so v slovo,
odšli od nas pod sonce zlato,
zaprle cvetke so oko
in legle na jesensko trato.

In tudi Vi greste od nas,
ker Vas previdnost božja kliče,
težko, gospod, nam bo po Vas,
ljubili ste nas otročiče.

Kar ste vsadili nam v srce,
obljubljamo, bo sad rodilo.
Čez leta bo v tolažbo Vam,
da delo tu zastonj ni bilo.

Naj tudi Vaša nova pot
bo polna sreče, blagoslova,
naj Jezus z Vami bo povsod,
naj z Vami gre pomoč Njegova!

Učenci II. a razr. ljudske šole v Kočevju.

Uganke

Zedinjenje (Pak)

Uganka

(M. Jezernik)

Tri mladenke, tri Slovenke
so se poslovile.
Prva sestra soncu šla nasproti,
druga morju po najkrajši poti.
Tretja je doma ostala,
da je z rodod rod vezala.